

Arrest

nr. 278 635 van 11 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel tot terugdrijving van 29 september 2022.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2022 werd verzoeker staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal.

Diezelfde dag nam verweerder een beslissing tot terugdrijving.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Op 29/09/2022 om 20:04 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM,
Werd door ondergetekende J.J.*

De heer/mevrouw:

Achternaam N. voornaam K.

Geboren op [...]1985 te K. geslacht (m/v) man

Die de volgende nationaliteit heeft RWANDA wonende te

Houder van het document Paspoort Rwanda nummer PC 639846

Afgegeven te Rwanda op 17/05/2021

houder van visum nr. 050214504 van het type C afgegeven door dar es salaam

geldig van 30052022 tot 30052024

voor een duur van 90 dagen, met het oog op:

afkomstig uit Bucharest Ortopeni met RO373 (...)

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art.3 , eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHED BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN;

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: HV.55.RB.7428/22

X(B) Is in het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: paspoort Rwanda PC [...], vervalsing: vervalst. Het visum op pagina 5 is vervalst. Aanpassing gegevens overheid.

X(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT;

Dossiernummer: HV .55.RB.7428/22

X(D) Is in het bezit van ene vals/nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning (art 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: Visum België 050121542, Vervalsing: Vervalst;

Het visum van België (050121542) dat zich in het paspoort van Rwanda (PC ...) bevindt, is vervalst. Gegevens overheid zijn aangepast.

Het door betrokkene gebruikte visum/verblijfsdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen.

Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig visum/verblijfsdocument”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. In casu voert verzoeker aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een vasthoudingsbeslissing en bijgevolg de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is. Er blijkt dat verzoeker zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van

dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3, 62, 74/4 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van de artikelen 8 en 13 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna: het Handvest).

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel

Het betekenen van een terugdrijvingsbeslissing geeft uitvoering aan het Unierecht. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is in casu derhalve van toepassing.

Nergens uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker gehoord werd over het vermoedend van vervalsing en over zijn terugdrijving. Verzoeker probeert zijn goede trouw te bewijzen met attesten van de Consul in Dar-es-Salaam over de correcte aflevering van de visa, en wordt niet ingelicht over de redenen die aan het beslag van zijn paspoort ten grondslag liggen. Dit maakt een schending uit van het hoorrecht. Het Hof van Justitie stelde in die zin immers:

“45. Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

47. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).”¹

De terugdrijvingsbeslissing met beslag van het paspoort van verzoeker vormt een bijzondere zware inmenging in zijn privéleven. Bovendien, is het onduidelijk waarom een verstreken visum van 2021 het grond is van de terugdrijvingsbeslissing.

1 HvJ, Sophie Mukarubega tegen Préfet de police, Préfet de la Seine-Saint-Denis, (C-166/13), 5 november 2014; §45-47.

Het hoorrecht is geschonden.

Tweede onderdeel

In de Belgische wetgeving zet artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet dit principe om:

“§ 1.- De openbare of private vervoerder die een passagier in het Rijk brengt die niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken of die zich bevindt in één van de andere in artikel 3 bedoelde gevallen, moet hem zonder verwijl vervoeren of laten vervoeren naar zijn land van oorsprong of naar elk ander land waar hij toegelaten wordt.”

Deze bepalingen werden in 1987 ingevoerd in de Vreemdelingenwet in het kader van de algemene hervorming van de procedure van toegang tot het grondgebied, die gepaard ging met de invoering van regels van toegang aan de grens. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp wordt gesteld dat de bepalingen 74/2 t.e.m. 74/4 Vreemdelingenwet tot doel hebben bindende kracht te verlenen aan de artikelen 3.35 en 3.36 van de Bijlage 9 bij het Verdrag van het Verdrag inzake de Internationale Burgerlijke luchtvaart van 7 december 1944 (Het Chicago Verdrag).²

Artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet laat de gelengheid aan verzoeker om zijn bestemmingsland te kiezen: “naar elk ander land waar hij toegelaten wordt”. De bewaring van zijn paspoort berooft verzoeker in de praktijk van dit recht.

De Belgische Staat heeft reeds voor het EHRM uitgelegd dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een terugdrijvingsbeslissing recht heeft onder het verdrag van Chicago en de Belgische wetgeving om te reizen naar een ander land waar hij wordt toegelaten.:

“63. Le Gouvernement considère que les requérants auraient également pu demander au juge judiciaire de statuer en référé. De plus, ils avaient la possibilité, en vertu de la Convention de Chicago et de la loi belge, de se faire transporter dans tout autre pays où ils pouvaient être admis et qu’il leur appartenait de faire part à l’Etat belge de leur crainte d’un retour vers la Russie. L’Etat aurait pu demander des documents de voyage auprès de la représentation diplomatique du pays où les requérants pouvaient être admis. »³ Wat dit betreft, merkt het Hof enkel op dat de mogelijke wijziging van bestemming in de zin van het verdrag van Chicago, een praktische regeling is die onvoldoende garanties biedt in de zin van artikel 13 EVRM. « Pour ce qui est de la divergence entre les parties quant à la possibilité qu’auraient eue les requérants en application de la Convention de Chicago de se faire transporter dans un autre pays que la Russie, la Cour rappelle que les exigences de l’article 13 sont de l’ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l’arrangement pratique (...). »⁴

2 Wetsontwerp waarbij, voor wat bepaaldelijk de vluchtelingen betreft, wijzigingen worden aangebracht in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zitting 1986-1987, doc. 689/1 – 86/87, p.5.

3 EHRM, Singh et autres c. Belgique (Requête no 33210/11) 2 octobre 2012 ; §63.

4 EHRM, Singh en anderen t. België, op cit.; §98.

Verzoeker heeft meermaals herhaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bereid en voorbereid is om vrijwillig te vertrekken naar Rwanda, zijn land van herkomst, of Tanzania, zijn land van verblijf.

Als de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker verplicht om naar Roemenië te vertrekken, worden in casu artikel 74 VW en de genoemde bepalingen van het verdrag van Chicago geschonden.

Derde onderdeel

Als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, dan zal verzoeker naar Roemenië worden teruggeleid.

Zonder verblijfsdocument en zonder reisdocument, is het risico reëel dat verzoeker daar een lange tijd in administratieve detentie zal zitten, in afwachting van een identificatie door de Rwandese overheden in Boekarest.

Aangezien verzoeker in geval van terugkeer naar Roemenië zijn paspoort zal worden ontnomen, kan hij niet formeel worden geïdentificeerd, hetgeen het risico van onderduiken naar Roemeens recht kan bepalen. Detentie is geldig voor 30 dagen en mag tot 18 maanden verlengd worden.⁵

De Verenigde Naties hebben hun bezorgdheid geuit over het misbruik van vreemdelingendetentie door de Roemeense autoriteiten:

“35. Le Comité est préoccupé par les modifications qui ont été apportées à la loi sur l’asile, en 2014 et en 2015, et à la loi sur les étrangers, en 2015, pour allonger la liste des motifs justifiant la détention des demandeurs d’asile. Il s’inquiète également de la procédure d’évaluation de l’âge qui permet de placer temporairement les mineurs demandeurs d’asile dans des centres de détention pour adultes (art. 9 et 24).

36. L’État partie devrait recourir à des mesures de substitution à la détention en ce qui concerne les demandeurs d’asile et les migrants ; dans les cas où l’individu est placé en détention, il devrait veiller à ce que celle-ci soit raisonnable, nécessaire et proportionnée compte tenu de toutes les circonstances et qu’elle soit réévaluée si elle se poursuit. Il devrait garantir que les enfants ne soient privés de liberté qu’en dernier ressort et pour une durée aussi brève que possible et que leur intérêt supérieur soit pris en considération.”

De zopas geschetste situatie zou op zich minstens een schending van artikel 8 EVRM inhouden. Gezien verzoeker overeenkomstig artikel 74/4 de kans moet krijgen een andere bestemming te kiezen, zou dit ontegensprekelijk disproportioneel zijn.”

In het eerste onderdeel gaat verzoeker in op de aangevoerde schending van het hoorrecht. Hij stelt dat nergens uit het dossier blijkt dat hij werd gehoord over het vermoeden van vervalsing en over zijn terugdrijving. Verzoeker tracht thans zijn goede trouw aan te tonen door stukken voor te leggen van het consulaat in Dar es Salaam over de correcte aflevering van zijn visa. Verzoeker citeert daarbij uit een arrest van het Hof van Justitie, meer bepaald het arrest Sopropé. Verder stelt verzoeker dat het in beslag nemen van een paspoort een zware inmenging is in het privéleven en het onduidelijk is waarom een verstreken visum van 2021 de grond vormt voor een terugdrijvingsbeslissing. Verzoeker concludeert tot de schending van het hoorrecht.

Vooreerst blijkt niet dat verzoeker in zijn middel uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2, 3 en 62 van de Vreemdelingenwet schendt. Het middel is wat de aangevoerde schending van die artikelen betreft onontvankelijk.

Indien alsnog moet aangenomen worden dat verzoeker toch de schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, toelicht in het eerste onderdeel met de zin dat het onduidelijk is waarom een verstreken visum van 2021 de grond is van de terugdrijvingsbeslissing, blijkt dat voldoende duidelijk in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aangezien het (verstreken) visum van valsheid wordt beticht, het reisdocument in beslag werd genomen en verzoeker bijgevolg niet langer in het bezit was van een geldig reisdocument.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat het andere visum dat in verzoeker zijn paspoort zat, geldig van 30 mei 2022 tot 30 mei 2024 ook enkel verblijfsrecht verschafte voor een termijn van niet meer dan 90 dagen in een periode van 180 dagen en dat verzoeker die termijn ook reeds had overschreden door binnenkomst op 12 juni 2022 en vertrek op 28 september 2022.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren, hetgeen hij in casu heeft gedaan.

Thans wordt aan de verzoeker een terugdrijving opgelegd, in toepassing van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6, 1, a, artikel 8, 3, a en artikel 14, 1 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore). Door het nemen van de bestreden terugdrijving, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In casu volgt de Raad verzoeker prima facie niet dat hij niet zou gehoord zijn of zou geconfronteerd zijn door de grenspolitie met het vermoeden van vervalsing. In het administratief dossier zit een verslag valse documenten van de grenspolitie waarin enerzijds wordt geattesteerd dat een vervalsing werd vastgesteld van het visum kort verblijf nr. 050121542 waarin staat *“vervalst: gegevens overheid”*. Verder wordt opnieuw gesteld *“vastgestelde onregelmatigheden: het Visum van België (voormeld nummer) is vervalst. Gegevens overheid.”* In de bestreden beslissing zelf wordt ook gemotiveerd dat het visum op pagina 5 is vervalst. Anderzijds blijkt ook uit het verslag van de grenspolitie dat verzoeker met die vaststelling werd geconfronteerd omdat onder de rubriek *“relaas betrokkene”* staat dat verzoeker constant herhaalt dat de wijziging in het verleden is gebeurd en dat dit nu niet meer van toepassing is. Hieruit leidt de Raad prima facie af dat verzoeker ook toegeeft dat een *“wijziging”* in het verleden is gebeurd.

De Raad stelt aldus prima facie vast dat verzoeker wel werd gehoord.

Waar verweerder in de nota stelt dat verzoeker niet aangeeft welke informatie hij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, kan de Raad prima facie niet volgen. Verzoeker wijst erop dat hij zijn goede trouw wenst te bewijzen aan de hand van de attesten van de consul in Dar-es-Salaam over de correcte aflevering van de visa en lijkt dus wel toe te lichten wat hij had willen voorleggen. Echter, zoals verweerder in de nota vaststelt, dateren de mails van de consul in Dar-es-Salaam van 4 en 5 oktober 2022 en had verzoeker die niet kunnen voorleggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Bovendien blijkt uit die mails dat het consulaat bevestigt dat het visum (050121542) dat werd afgeleverd in 2021 verstreek op 19 september 2021. In het verslag van de grenspolitie zit een kopie van onder meer pagina 5 van het paspoort van verzoeker en daarop kan gezien worden dat inderdaad de geldigheidsdatum van dit visum handmatig werd aangepast naar 29 september 2021. Bijgevolg ziet de Raad prima facie niet in op welke wijze het voorleggen van de attesten of mails van de consul, indien nog een bijkomend gehoor zou plaats gevonden hebben, afbreuk had kunnen doen aan de vaststelling van de grenscontroleambtenaar.

Ter zitting voert de raadsman van verzoeker een bijkomend betoog dat uit de mailcommunicatie tussen verzoeker en de gemeente Schaarbeek blijkt dat hij geen belang had bij een vervalsing van zijn visum aangezien hij duidelijk wist dat zijn visum zou vervallen op 19 september 2021 en hij via de gemeente had kunnen bekomen dat er een verlenging van de aankomstverklaring kon gebeuren tot 26 september 2021. Ook al vindt dit betoog steun in de stukken van het administratief dossier kan de Raad prima facie enkel vaststellen dat desalniettemin op duidelijke wijze blijkt dat aan de vervaldatum van het visum (050121542) handmatig is geprint, nu uit de mail van de consul duidelijk blijkt dat de vervaldatum 19 september 2021 was en er "29 september" van is gemaakt.

Een schending van het hoorrecht blijkt prima facie niet.

In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat die bepaling in 1987 werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet en dat uit de memorie van toelichting blijkt dat de artikelen 74/2 tot en met 74/4 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben bindende kracht te verlenen aan de artikelen 3.35 en 3.36 van Bijlage 9 van het Verdrag inzake de Internationale Burgerlijke luchtvaart van 7 december 1944 (het Verdrag van Chicago). Volgens verzoeker laat die bepaling de gelegenheid aan de verzoeker om zijn bestemmingsland te kiezen, aangezien er staat "naar zijn land van oorsprong of naar elk land waar hij toegelaten wordt". Door de inbeslagname van het paspoort werd verzoeker van zijn recht beroofd te kunnen kiezen.

Om zijn standpunt te onderbouwen, verwijst verzoeker naar het standpunt dat de Belgische Staat heeft verdedigd in punt 63 van de zaak Singh voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Daarin stelde de Belgische staat dat de verzoekers de mogelijkheid hadden, onder het Verdrag van Chicago en de Belgische wet, om zich te laten vervoeren naar elk land waar zij toegelaten konden worden. Verder citeert verzoeker ook punt 98 van dit arrest waarin het EHRM erop heeft gewezen dat de mogelijke wijziging van bestemming in de zin van het Verdrag van Chicago een praktische regeling is die onvoldoende garanties biedt in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker stipt aan dat hij meermaals heeft herhaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bereid was vrijwillig te vertrekken naar Rwanda, zijn herkomstland, of Tanzania, zijn land van gewoonlijk verblijf. Volgens verzoeker houdt de verplichting om naar Roemenië te vertrekken een schending in van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De openbare of private vervoerder die een passagier in het Rijk brengt die niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste stukken of die zich bevindt in één van de andere in artikel 3 bedoelde gevallen, moet hem zonder verwijl vervoeren of laten vervoeren naar zijn land van oorsprong of naar elk ander land waar hij toegelaten wordt."

De Raad is prima facie van oordeel dat uit de bewoordingen van deze bepaling niet kan afgeleid worden dat het de betrokken passagier zou zijn die zou kunnen kiezen of hij naar zijn land van herkomst dan wel naar elk ander land waar hij toegelaten wordt, wordt vervoerd. Zoals aangestipt in de nota met opmerkingen, leest de Raad hier prima facie niet meer in dan dat het de verplichting is voor de openbare of private vervoerder om de betrokken passagier naar zijn herkomstland of naar elk ander land waar hij toegelaten wordt te vervoeren. De Raad stelt eveneens vast dat deze bepaling valt onder "*Titel IIIbis*. –

verplichtingen van de vervoerders met betrekking tot de toegang van vreemdelingen tot het grondgebied". Verder blijkt eveneens uit het arrest van het Arbitragehof van 22 april 1998, nr. 43/98; *T. Vreemd.* 1998, afl. 1 en 2, 23-30 dat dit Hof stelde dat artikel 74/4 geen verplichtingen oplegt aan de vreemdelingen zelf maar aan de ondernemingen die ze vervoeren. Het Hof gebruikte dit argument om het belang van de verzoekende verenigingen zoals de vzw "Ligue des droits de l'homme" en "vzw Mouvement contre le racisme [...]" bij het bestrijden van de invoering van artikel 74/4 in de Vreemdelingenwet te ontfangen. De Raad is prima facie van oordeel dat indien deze bepaling werkelijk een keuzemogelijkheid inhoudt voor de betrokken passagier, het Hof het belang van deze vzw's vermoedelijk niet had ontfengd. Het feit dat de Belgische Staat in het licht van de specifieke zaak Singh bij het EHRM heeft verdedigd dat er een mogelijkheid was voor verzoekers om zich te laten vervoeren naar elk land waar zij toegelaten konden worden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het is de Raad niet geheel duidelijk of de Belgische staat in dat specifiek betoog heeft willen verdedigen dat er een keuzemogelijkheid van de passagier was. In elk geval had deze zaak betrekking op geheel andere feiten, met name op een gegronde vrees van de Afghaanse verzoekers dat zij via Rusland naar Afghanistan zouden verwijderd worden en op die manier een risico liepen op indirect refoulement. In casu blijkt dat verzoeker juist geen vrees koestert om indirect naar Rwanda terug te worden gestuurd aangezien hij juist wenst (vrijwillig) terug te keren naar Rwanda. Verzoeker haalt weliswaar een schending aan van artikel 8 van het EVRM in geval van tussenstop in Roemenië waar de Raad infra op terugkomt.

Waar verzoeker hoe dan ook stelt dat de inbeslagname van zijn paspoort hem het recht heeft ontnomen om te kunnen kiezen in het licht van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet dat hij naar zijn herkomstland wordt teruggestuurd, meent de Raad dat de betwisting van de inbeslagname van het paspoort op zich geen betwisting is waarvoor de Raad bevoegd is. Zoals blijkt uit de stukken heeft de raadsman van verzoeker ook reeds stappen ondernomen in de richting van het parket teneinde het beslag van het paspoort te laten opheffen.

Een schending van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet, of van de door verzoeker aangestipte bepalingen van het Verdrag van Chicago wordt prima facie niet aangenomen.

In het derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat het risico bestaat dat hij naar Roemenië zal worden teruggeleid zonder verblijfsdocument en zonder reisdocument en dat hij aldus het risico loopt aldaar een lange tijd in administratieve detentie te zullen zitten, in afwachting van de identificatie door de Rwandese overheden in Boekarest. De administratieve vasthouding zal volgens verzoeker ongeveer dertig dagen duren met een mogelijkheid tot verlenging tot 18 maanden. Verzoeker citeert bijkomend uit een rapport van de Verenigde Naties waarin bezorgdheid wordt geuit over de vreemdelingendetentie in Roemenië. Volgens verzoeker houdt die situatie een schending in van zijn privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en had hij op grond van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet de kans moeten krijgen een andere bestemming te kiezen. Nu hij die mogelijkheid niet kreeg, is volgens verzoeker de beslissing disproportioneel.

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privéleven" (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker uitdrukkelijk geen toegang tot het Rijk beoogt, aangezien hij aangeeft vrijwillig te willen terugkeren naar Rwanda (herkomstland) of Tanzania (land van gewoonlijk verblijf). Er wordt geen beschermingswaardig privéleven in België aangevoerd. Verzoeker voert evenmin aan dat hij in Roemenië zelf een beschermingswaardig privéleven heeft in de zin dat hij daar ook niet beoogt banden te ontwikkelen of te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld. De Raad stelt zich dan ook prima facie vragen bij het feit dat verzoeker zich op artikel 8 van het EVRM beroept aangezien het betoog enkel betrekking heeft op een vrees voor detentie van mogelijks lange duur in Roemenië.

Hoe dan ook, zelfs indien moet aangenomen worden dat het feit dat men wordt vastgehouden in administratieve detentie een inmenging betekent in het privéleven, dan nog volgt de Raad prima facie niet dat die vermoedelijke vasthouding in Roemenië gedurende de tijd die nodig is om aldaar met de hulp van de Rwandese vertegenwoordiging in Boekarest te worden geïdentificeerd teneinde zijn terugkeer naar Rwanda te faciliteren, een disproportionele inmenging zou zijn.

Zoals supra uiteengezet volgt de Raad prima facie het discours van verzoeker niet dat hem in casu op grond van artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet de keuze moest worden geboden om niet naar Roemenië (land waarvan hij afkomstig blijkt te zijn), maar wel naar Rwanda of Tanzania te worden teruggevoerd. Het feit dat verzoeker heeft gebruik gemaakt van een paspoort waarin een "gewijzigd" visum is opgenomen, is een risico dat verzoeker zelf heeft genomen.

Verder meent de Raad niet dat het citaat dat verzoeker aanhaalt uit het rapport aangaande de detentieomstandigheden in Roemenië kan overtuigen dat verzoeker daar in slechte omstandigheden zal terechtkomen. Het citaat heeft immers in hoofdzaak betrekking op het feit dat de lijst van motieven die vasthouding rechtvaardigen volgens de Roemeense wet voor asielzoekers is uitgebreid en dat er zich een probleem stelt aangaande de evaluatie van de leeftijd van minderjarigen waardoor tijdelijk minderjarigen soms in detentie worden gehouden in centra die bedoeld zijn voor volwassenen. Roemenië wordt opgeroepen om maatregelen te nemen ter vervanging van vasthouding en dat de vasthouding redelijk, noodzakelijk en proportioneel moet zijn. Opnieuw wordt opgeroepen tot garanties dat kinderen niet van hun vrijheid worden beroofd en dat zij enkel zo kort mogelijk worden vastgehouden en met hun hoger belang wordt rekening gehouden.

Verzoeker is evenwel geen verzoeker van internationale bescherming, beoogt dit niet in Roemenië en is ook duidelijk meerderjarig.

Verder meent de Raad eveneens dat het prima facie hypothetisch is dat verzoeker werkelijk 18 maanden zou worden vastgehouden teneinde hem in Roemenië door de Rwandese vertegenwoordiging te laten identificeren om zijn terugkeer naar Rwanda te faciliteren. Verzoeker zijn paspoort is weliswaar in beslag genomen, maar hij kan daarvan eventueel wel een kopie voorleggen aan de Rwandese vertegenwoordiging in Roemenië teneinde het identificatieproces te vergemakkelijken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien geen verdedigbare grief in het licht van artikel 8 van het EVRM kon worden weerhouden door de Raad, kan dit ook geen aanleiding geven tot een schending van artikel 13 van het EVRM (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Bijgevolg wordt prima facie ook geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert enkel aan dat de bestreden beslissing fundamentele rechten schendt.

De Raad gaat ervan uit dat verzoeker daarmee doelt op de aangevoerde schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en de artikelen 7 en 47 van het Handvest.

Nu de Raad evenwel prima facie geen schending heeft aangenomen op grond van de artikelen 8 en 13 van het EVRM (zie supra) en dus bijgevolg ook geen ernstig middel wordt aangenomen op de daarmee corresponderende artikelen 7 en 47 van het Handvest, is evenmin het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Er is niet voldaan aan twee van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES